

BAUEN

Palpem ecos i murmuris

Íria Rodon
Rita Sala
Anna Sevilla
Júlia Zapata
Joan Trinidad

EXPOSICIÓ
FUNDACIÓ FELÍCIA FUSTER
03.03.2021 - 16.04.2021

els camins de l'Íria,

les pintures de la Rita,

les caixes de l'Anna,

les construccions de la Júlia,

les fulles del Joan.

L'exposició que presentem forma part de la col·laboració establerta entre la Fundació Felícia Fuster i el Grup d'Innovació Docent Consolidat Art, Professió i Docència del Departament d'Arts Visuals i Disseny de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona.

La cessió de l'espai expositiu per part de la Fundació ofereix als estudiants l'oportunitat de realitzar un aprenentatge en una situació real: participar en el disseny i la planificació de tots els aspectes relatius a l'exposició del treball personal. Per començar, dins l'àmbit pedagògic, esdevé una experiència molt valuosa, tant per als docents, que podem tenir evidències dels coneixements transmesos, com per als recents graduats, els quals tenen com a fita desenvolupar projectes artístics en la seva carrera professional. En definitiva, l'objectiu d'aquesta proposta és promoure la professionalització i donar visibilitat a un procés de treball que sovint queda inèdit dins de les aules de la facultat.

Habitualment, l'espai expositiu és un marc excel·lent per a compartir les experiències i fer visibles els dubtes i encerts del procés creatiu de cada artista, però l'edició d'enguany és especialment oportuna, ja que s'ha engendrat en plena crisi sanitària de la COVID-19. Les vivències viscudes al llarg d'aquests darrers mesos han estat molt emotives, i les mesures que s'han pres per a fer front a la pandèmia han provocat canvis en la manera de relacionar-nos i també en com mirem el nostre entorn més proper.

L'exposició «Bauen. Palpem ecos i murmuris» està formada per propostes artístiques d'Íria Rodon, Rita Sala, Anna Sevilla, Júlia Zapata i Joan Trinidad, artistes recentment graduades en belles arts (curs 2019-2020). Aquestes cinc artistes han pensat l'exposició revisant els seus treballs de final de grau corresponents, els quals es van dur a terme des del confinament i la virtualitat. Les paraules que trobem en aquest llibret recullen les experiències i reflexions que formaven part d'aquests documents acadèmics i que ara acompanyen tot el conjunt de gestos i obres recollits a l'espai expositiu.

6 Sobre Bauen

8 Imatges

- 8 Íria
- 10 Júlia
- 13 Anna
- 16 Joan
- 19 Rita

23 Textos

- 23 Íria
- 26 Rita
- 28 Anna
- 30 Júlia
- 32 Joan

34 Sobre nosaltres

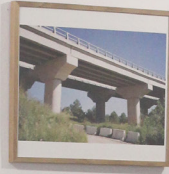
«Bauen. Palpem ecos i murmuris» és una proposta expositiva on les nostres recerques s'entrellacen entre si, s'uneixen i interaccionen tot generant diversos indrets de pensament i percepció dins l'espai que ens acull.

Ocupem l'espai, l'habitarem. Concebem aquesta mostra com una interfície per a arreplegar la nostra pràctica artística. Des d'aquí, pretenem teixir uns fils de pensament, d'acció i de trobada per a engendrar un escenari per a les nostres peces: una exposició que esdevé estructura i, nosaltres, punts de suport, entrellaçats, recollits, connectats.

A través d'aquesta proposta per a recórrer i percebre des de múltiples espais i sense distincions, entenem que «Bauen. Palpem ecos i murmuris» també és un cos, a partir del qual podem plegar, estirar o escalfar idees i construccions. Introduïm la paraula alemanya *bauen* com un concepte clau. La traducció literal del mot és 'construir', però etimològicament fa referència, també, a habitar (*bewohnen*). És a partir d'aquí que pensem *bauen* des de l'acció d'ocupar un espai mentre generem una construcció conceptual i assenyalem aquelles qüestions que, sovint, passen desapercebudes, però que ens permeten albirar entramats i codificacions subterrànies. Les paraules i els sentiments en són els protagonistes.

Ens reuneixen aquí tot un conjunt d'actituds i gestos que són els agents que configuren les nostres pràctiques i els nostres processos creatius. La diversitat d'aquestes qüestions es troba en un pla que roman fora d'escena, a la vegada que esdevé el motor creatiu que ens cohesionen i amalgama. Un assumpte prolongat (i que també se situa ben a sota terra, a mode d'arrel principal) recau en com mantenir-nos connectades. I és des d'aquest punt que prenem posició, de la mà dels nostres processos creatius, que circulen invisibilitzats, però actius i amb un pes que vol ser copsat: ens movem per un subsòl que, a hores d'ara, és intervingut per pantalles i trobades virtuals.

Es proposa, doncs, un desplegable, una exposició que funciona a còpia de (re)situar els contextos que ens ocupen o una exposició que ja és un context en si mateixa. Entendre l'espai des de la seva capacitat de modelar la nostra visió del món, l'encaix i desencaix dels cossos, o la voluntat de (re)fer-los amb l'entorn.

O un terreny d'obstacles, ple d'ecos i murmuris.

muris muris

mur

muris

isssss

muris

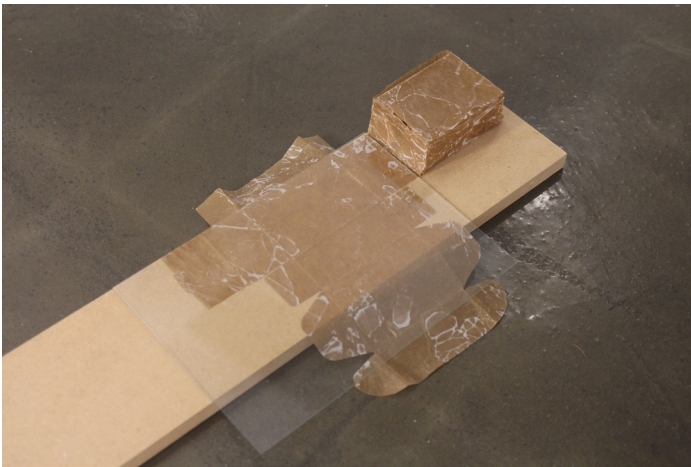
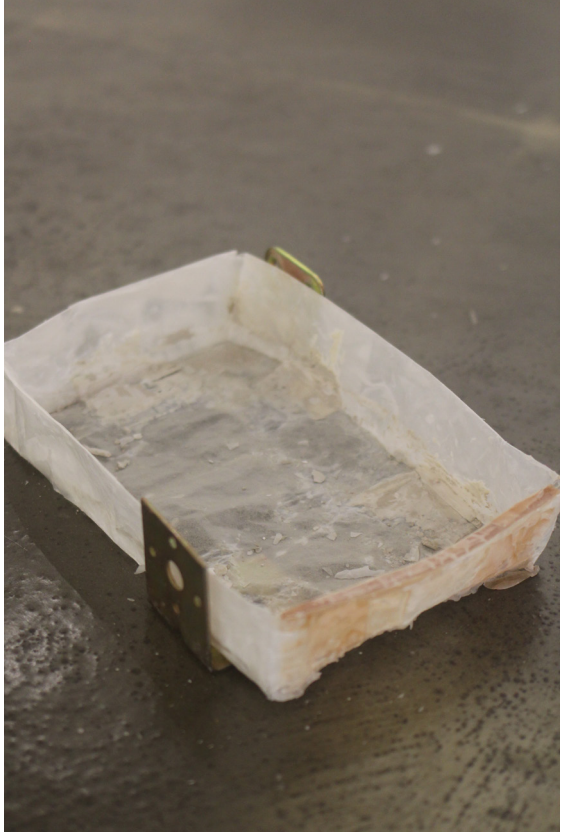

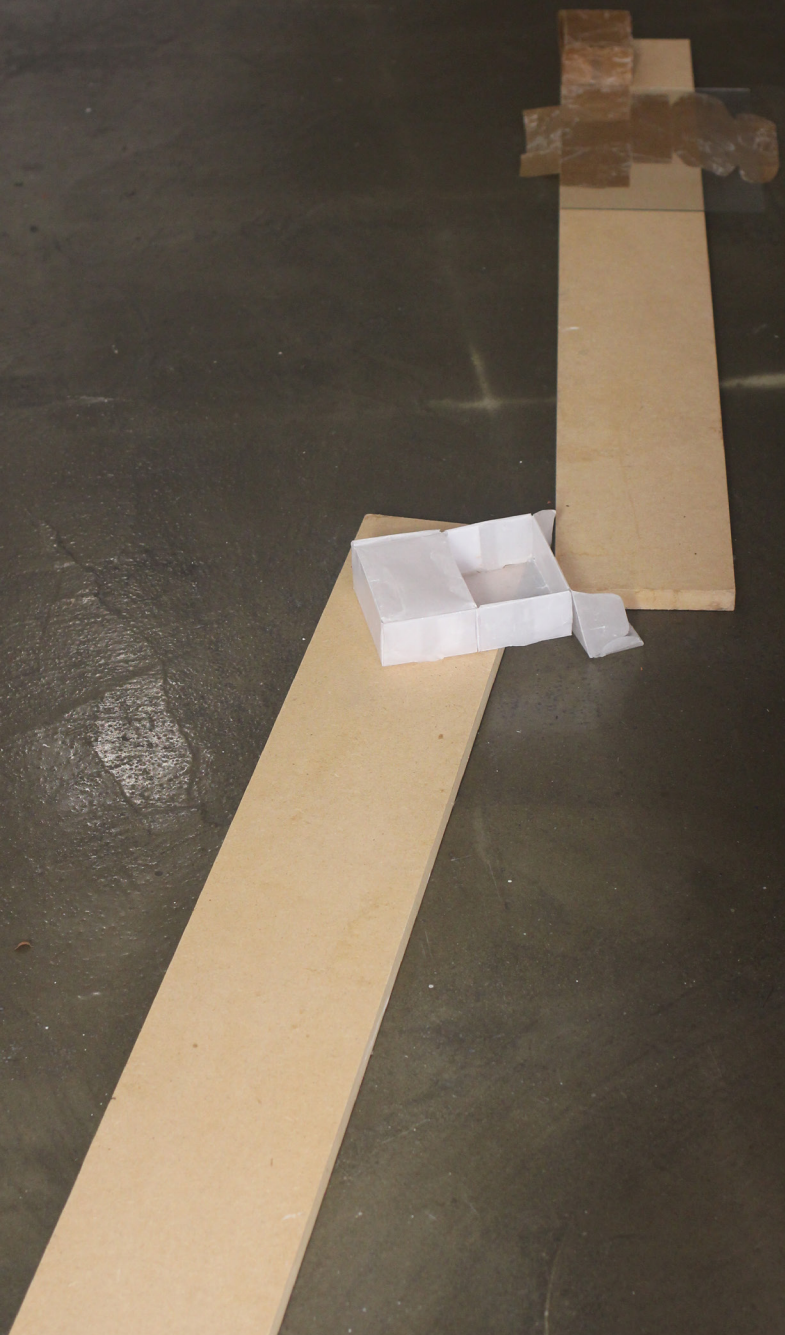

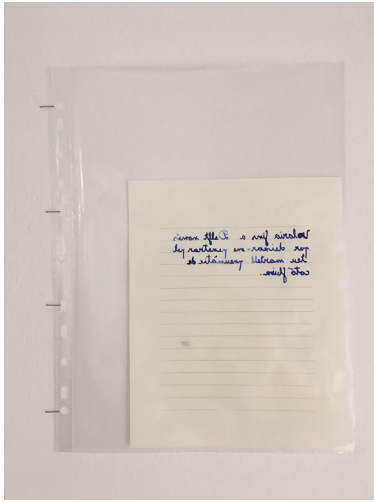

Dissabte, 16 de maig - 31,5 quilòmetres

Inicio la ruta pel mateix camí per on fa justament un any el meu pare i jo arribàvem al poble, després de quatre dies de caminar.

La imatge em xoca, la situació em fa ballar el cap.

A l'inici m'és difícil concebre la idea d'un llarg recorregut sense sortir del poble. És aquí on el factor espai-temps s'endinsa en el meu cap, barrejat amb la sensació d'excitació de ser el primer dia de trajecte.

Tinc les cames encarcerades d'estar dos mesos a casa. Durant aquest temps m'he imaginat tants cops a mi mateixa caminant, que, quan finalment realitzo l'acció, cada part del meu cos està a l'expectativa de les meves passes.

A mesura que avanço, però, les meves petjades van agafant agilitat i la meva ment comença a desconnectar dels peus; deixo de ser conscient que estic caminant.

Alguns camins em sonen; per d'altres, no hi havia passat mai. Com és possible anomenar un lloc casa, si a la mínima que t'allunyes del centre ja no reconeixes els camins?

M'inquieta el fet de no conèixer-los. M'inquieta el fet d'estar totalment desubicada però trobar-me gent que he vist tota la vida pel poble.

Hem intercanviat salutacions.

Torno a centrar-me en el camí.

Arribo al polígon. Sabia que hauria de passar per aquí, fa frontera amb el Pla de Santa Maria. Em començo a sentir angoixada i ansiosa per traspasar aquesta part al més ràpid possible.

Les fàbriques m'ofeguen.

Recupero el camí i deixo l'asfalt del polígon. Abandono les olors desagradables i en aquest punt la meva ment torna a ser conscient que estic caminant. És ara quan sé que els meus malucs es mouen al ritme de cada passa, que m'identifico amb una de les peces de Julia Spínola.

Es tracta de disset caixes de fusta. Aquestes peces es converteixen en una performativitat lingüística, amb la finalitat d'expressar la relació que s'estableix entre el cos, els gestos i l'espai, a partir del ritme de les passes, de caminar i de sentir que el teu cos forma part de cada moviment.

Em trobo a la cantonada de casa, he seguit caminant i, sense gairebé ser-ne conscient, ja he fet els quilòmetres que m'havia proposat per avui.

Diumenge, 17 de maig – 28 quilòmetres

Intercanvi salutations infinitud de cops, és normal, és diumenge i tothom s'apodera dels camins. M'incomoda la situació i trenco una mica.

Estic enmig d'un camí minúscul on no em trobaré tota la gent que els diumenges s'enfila per aquesta zona. El conec perquè, abans que construïssin l'autovia, veníem amb la bicicleta i ens perdíem entre els arbres i les pedres.

M'aturo a la font de Sant Bernat i recordo la figuera que hi ha sobre la font. Era el regal de venir fins aquí en ple estiu i amb tota la calda que feia. Arribàvem, omplíem les cantimplores i engrapàvem quatre figures. Aleshores ja podíem retornar al poble.

M'assec uns minuts, els peus em bullen. Penso en Thoreau, en el seu breu assaig *Caminar*, quan parla sobre el magnetisme subtil que tenim els humans cap a la naturalesa. Ens hi dirigim de manera gairebé inconscient i sempre l'escollim quan decidim vagar durant unes hores al dia.

Els quilòmetres comencen a pesar i torno a iniciar el recorregut pel mateix camí per on ahir vaig començar la ruta.

Coincideixo amb uns ciclistes que s'aturen atònits davant del camp de roselles que estic travessant. Treuen els mòbils i el capturen. La veritat és que cap imatge no farà justícia al punt més àlgid de la primavera. Ni podran capturar l'olor que fa el camp ara mateix. És una llàstima.

Dilluns, 18 de maig – 34,5 quilòmetres

Just surto de casa i em dirigeixo, de nou, cap al polígon. Abans d'arribar-hi, ja sento com l'angoixa va envaint el meu pit.

Penso en casa. M'agrada haver-la convertit en un punt essencial de la ruta. Començo i acabo a casa, i no és només l'eix conceptual, sinó que al mateix temps també l'és físic. A partir d'aquest punt, la ruta esdevé quelcom viu i mutable. No sé mai exactament ni on acabaré ni on començaré el dia següent.

Em trobo en mig d'un camí de terra. Al fons hi tinc Fontscaldes; a la meva dreta, Miramar, i a l'esquerra veig la silueta del campanar del poble. M'he aturat al bell mig d'un camp de blat per disparar una foto. Fa molt bon temps i el vent m'acarona sense ser agressiu. Sempre que passejo per aquests camins penso que m'agrada ser d'on soc.

Torno a travessar l'autovia. Avui, la repetició del recorregut i iniciar la ruta pel polígon se m'ha fet feixuc, però en acostar-me al pont de Goi, començo a gaudir del paisatge.

Arribo al riu i em ve al cap una entrevista que El Cultural va fer a Perejaume. Crec que podria gairebé recitar-la de memòria de tants cops que l'he llegida. Em ve al cap perquè Perejaume explica que, durant el seu recorregut artístic, ha intentat habitar i generar lloc, s'ha intentat explicar a si mateix a través dels indrets.

Penso en Valls.

Miro el riu Francolí.

M'assec sobre una pedra i descanso.

Avui, crec que em podria descriure a mi mateixa com el riu Francolí.

Com el riu en aquest punt geogràfic. Els colors que l'envolten són dolços i m'agrada pensar-me fluint entre el caminar, després de carregar tants quilòmetres a l'esquena.

M'aixeco i retorno a casa.

Dimarts, 19 de maig – 25 quilòmetres

M'he llevat més aviat per acabar abans la ruta. Em ve al cap una frase que la meva mare diu sovint: «posar els carrers», quan sortim molt aviat de casa. Em fa la sensació que avui soc jo qui està posant els camins.

És l'últim dia i tinc els peus una mica adolorits, sobretot l'esquerra. Estic tan excitada per acabar, però, que camino més ràpid que els altres dies.

Per sort, avui he de recórrer la meua part preferida del perímetre i és dimarts; no em trobaré gairebé ningú pels camins.

Fa molta calor i repasso mentalment tot el que he viscut aquests últims quatre dies. Ara mateix, si em preguntéssiu què he estat pensant al llarg del trajecte, no sabria ben bé què dir-vos. No és que desconnecti completament, simplement que la meua ment també està en constant moviment, pensa igual que les meves cames caminen; els pensaments es van modulant a la situació i al paisatge.

Aquesta és, segurament, una de les raons per les quals m'agrada tant caminar, perquè no penso, però genero pensament, és a dir, desconnecto però, un cop acabo de caminar, la meua ment està molt activa.

També n'hi ha moltes més, de raons, i caminar pel meu territori ha fet que en sorgissin de noves.

Arribo a casa, suada i havent fet curt amb l'aigua de la cantimplora.

Tinc ganes de processar tot el que ha passat aquests dies.

La repetició voluntària d'una acció concreta amara la nostra quotidianitat. Així, l'hàbit no només es contraposa als nostres pensaments, sinó que els acciona. Veig l'hàbit com un estri per a desgranar, confirmar i filtrar aquells fils de pensaments i aquelles emocions que tendeixen a recollir abstraccions, per tal de fer-les físiques i col·locar-les en un pla tangible, visible. D'alguna manera, és en prendre consciència que els gestos dels nostres hàbits estan plens de significacions, quan podem transformar el pensament a través de l'acció; posar la paraula i el gest sota la mateixa posició.

Segurament us ha passat alguna vegada que entreu al lavabo de casa i hi ha una altra persona. Sabent-ho, hi entreu igualment, perquè es pot dir que hi ha confiança i teniu pressa per rentar-vos les dents. En sortir del lavabo, tanqueu el llum.

— El lluuuuuum!

En aquell moment, la persona que, asseguda a la tassa del vàter, reclama llum, deixa de ser aquesta persona amb la qual convivim per a ser un objecte que interfereix en la nostra relació amb el medi. És un curtcircuit.

Un curt-circuit.

Tallat, sostingut durant uns segons.

L'activitat determina els nostres hàbits i aquests, els espais que ens ocupen. Veig en l'hàbit un reflex de com convivim amb l'espai. De l'hàbit neix un fil, connector, que circula, poc resultant. Més aviat transformador. D'aquesta qüestió m'interessa tant la persistència d'un hàbit com la situació amb la qual aquest apareix. Anem recollint els hàbits per a fer-ne records. I és gràcies als hàbits que, quan pensem en algun punt del nostre passat, ens venen a la ment totes aquelles emocions que sentíem llavors. Amb paraules:

l'hàbit és aquell fil (que va entre el punt a) una experiència, i el punt b) la seva disposició d'ocupar-la;

un connector. Com una I o una O.

Un
pont
conector.

I, és a través dels curtcircuits que descobreixo que el rellevant recau en el trànsit; el fet processual d'arribar a. Esdevenir materials, en l'acció de. I tornar a través, en l'obertura, en el possible. Un cop fet, no hi ha res més que tornar a fer. Potser, aleshores, pesa més el fer que el ja és fet.

Però, no obstant això, no hi ha bones promeses, plenes, en el fer. Més aviat, hi trobo forats. Residents. L'estructura, l'organisme, el que li dona sentit, és el forat. Un forat entès com a estructura visible, amb les seves trampes visibles, que esdevé espai, amb gràcia, de pensament.

Ja és això. Un forat.
Un racó.

Sostingut
i transitant.

De vegades em trobo ordenant arxius digitals, fent distincions i ordenaments totalment abstractes de tot allò que tinc dispers tant a la taula, com al taller o a l'ordinador.

Amb el temps, apareixen i surten a la llum manies o hàbits peculiars pel que fa a posar ordre. Personalment, veig un increment d'aquesta «necessitat», potser per a entendre, o potser per a evitar pensar i focalitzar-me en altres coses que a la millor em demanen més atenció i pausa. Tampoc no sé en quins casos posar ordre és aturar-se i atendre qui necessita ser atès.

És en aquest punt on em trobo buscant i endinsant-me en fotografies, vídeos, arxius o objectes dispersos que guardo amb més o menys cura, dictant sentències de mort permanents per a algunes coses i simulades per a d'altres. Analitzo allò amb què em vaig topant i penso que les procrastinacions quotidianes també poden ser menes d'investigació sense propòsits clars que condueixen a espais de reflexió, potser més deslligats de l'ansia.

Dins la galeria de fotos del mòbil, trobo una sèrie d'imatges d'abans del confinament fent una calçotada. Hi estàvem la Sara, l'Helena, el Carlos, la Mireia, en Mario i altra gent que no recordo qui era i de la qual no tinc cap imatge en què les seves cares siguin visibles.

De tant mirar les fotografies, m'adono d'un gest mundà i repetit en totes nosaltres mentre menjàvem calçots: totes teníem la mà esquerra sota el calçot, per no embrutar-nos la roba de salsa romesco. Es tracta d'un gest involuntari, fotografiat també involuntàriament, i penso que se'n pot treure molt d'un gest tan mínim com fer cassoleta amb una mà per a protegir-se de la salsa romesco.

Prenc les imatges amb l'única voluntat de posar-les en conserva. Potser ordenar, classificar i eliminar també poden ser maneres de conservar les restes materials i immaterials del que ens ha envoltat, com conservar el bacallà en sal o les verdures en oli.

Mantinc les imatges, doncs, en un estat ordenat i classificat, pràcticament perennes i immòbils d'on són, encara a hores d'ara, per fer-ne un consum futur amb la certesa que podré fer-ho.

Les fotografies preses amb el mòbil, de naturalesa pobra, amaguen i condensen molt d'interessant i important a l'hora de pensar i pensar-nos en relació amb l'entorn i les condicions que embolcallen els nostres gestos de cada dia. La condició pixelada, de baixa qualitat de la imatge pobra, és, contradictòriament i en potència, una mena de decisions ràpides, d'eliminar, reenquadrar, retocar, transformar... Tot sense cap por a la pèrdua (és aquí on resideix la potència del no-valor de les coses i les seves possibilitats de canvi i transformació continus i pràcticament infinits).

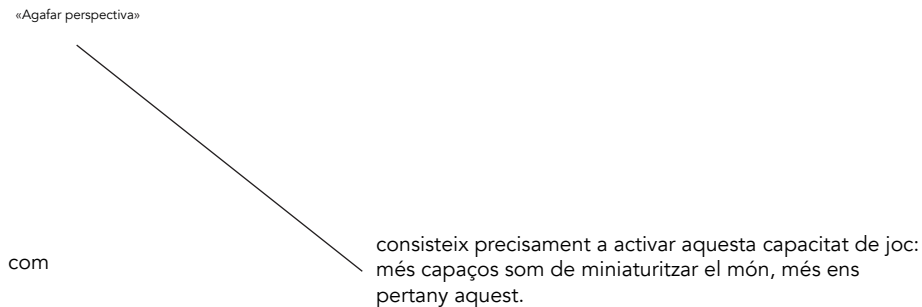
Procedexo, doncs, a fixar-me en les manetes de totes i ens desmembro per quedar-me amb un altre recull i un altre àmbit d'ordre i de classificacions, ara d'amputacions fetes imatge: mans i braços que es posicionen en formes que susciten protecció i cura. Tinc tota una pila, feta fila i columna digital, de mans esquerres fent cassoleta, totalment fora de context. Sembla que entre totes estiguem fent alguna mena de màgia o formulant un encanteri.

Les imatges són boniques i tètriques al mateix temps: les mans prenen una forma molt concreta d'aguant i de suport d'alguna cosa, però les imatges es troben descontextualitzades, i d'alguna manera, pobres també en informació visual, i penso (més aviat re-penso) en l'enganyifa que és la vista en molts casos i en tota la riquesa que tenen les enganyifes i les imatges-enganyifa que deixen de ser i es converteixen en quelcom a partir de gestos mínims.

I les imatges de la calçotada deixen de ser imatges de calçotada per a ser amputacions de mans fent cassoleta, aguantant potser halos d'energia o electromagnetismes. El tacte com a tal no es dona mai, és impossible tocar res, de la mateixa manera que estic escrivint sense tocar el teclat que em possibilita l'escriptura d'aquest relat/fet/manipulació/cosa/reflexió. Penso que no és tant el tacte, i que tocar i entrar en contacte amb quelcom van més enllà del fet en si mateix, contenint-se i arreplegant-se, potser, en el que se'ns fa imperceptible: sensacions i fets físics. La gravetat, o mantenir una connexió sensorial neurològicament incorporada i travessada pels nostres cossos dels altres cossos amb què interaccionem i, en aquest cas, aguantem.

Deixa de ser una calçotada, i ho segueix sent en essència i en l'agència que sosté l'escrit. És difícil aguantar el pes de les coses i a la vegada es fa bonic sostenir, i ser suportades per tot el que se'ns fa imperceptible; les forces de la matèria.

La qüestió de l'escala pot semblar irrellevant d'entrada, però condiciona moltíssim la nostra forma de relació amb la realitat.

En la miniatura els valors es condensen i s'enriqueixen: **allò minúscul pot ser l'estretíssima porta que ens obri el món.** I sinó, que li preguntin al pintor Wang-Fô¹, com aquesta capacitat imaginativa ens pot arribar a salvar la vida o, si més no, permetre'ns «fugir».

Gràcies a la imaginació miniaturitzant puc sembrar **un bosc de lletnies,**
on les fràgils tiges que en brotin
seran troncs robustos
i les tímides fulles que les coronen
dibuixaran

als meus ulls

un bosc espès.

L'exercici d'observar una miniatura té molt a veure amb l'escolta atenta: és necessari aturar-se, escoltar els materials i les estructures diminutes, per a copsar-hi la immensitat que amaguen.

Escoltar

atentament el creixement d'una lletnia implica entendre el procés d'una manera molt més profunda,
té més a veure amb deixar-se afectar.

Quan t'hi estàs una bona estona, arriba un moment que la vista et permet captar els seus minúsculs moviments:

com es redirigeix cap al sol,
les forces que li oposen resistència en la tasca d'erigir-se, ...

Puc, per exemple, observar com reacciona la lletia quan li arriba l'aigua i l'absorbeix:
saturant els seus colors,
que s'inflamen
de vitalitat,
al
prin
ci
pi.

Després s'emblanquiran.

Algunes perden la pell
finíssima; comencen a obrir-se.
Treu la poteta per la part oposada
a l'obertura, la petita rel busca terra i
s'amaga de l'esclatxa
d'on emergiran tija i fulles
uns dies més tard. Sobre el núvol oxidat del cotó fluix
tot queda tenyit d'un color terrós.

Reverdirà
des de l'interior
amb les hores,
deixant-nos intuir
les dentetes
d'una tija endormiscada que
combat la mandra

molt endins.

Tot aquest procés és naturalment coordinat, com si les lleties volguessin acompanyar-se en el creixement, com nosaltres compartint taller, *com si s'escoltessin*.

Un all grillat

Al costat dels fogons hi ha el setrill ple d'oli i una tassa amb sal i una altra amb un parell o tres de cabeces d'all que utilitzo per a cuinar. Els alls els faig servir per a preparar sofregits, sobretot, o maioneses casolanes, a vegades. També algun gaspatxo i sopes de meló a l'estiu. Amb l'ajuda de la fulla d'un ganivet ben esmolat, trec la pell i les capes seques que recobreixen el gra d'all. Al gra li acostumo a tallar els dos extrems. Sempre he vist el meu pare fer-ho així. El trossejo ben trossejat. Gairebé queda fet miques, el gra d'all. Mentre faig tota aquesta operació, prèviament he posat una paella amb un raig generós d'oli que s'escalfa sobre el fogó amb el foc ben viu. Col·locant la mà sobre la paella, a una distància prudencial per no cremar-me, en prenc la temperatura. Això també ho he vist fer sempre al meu pare. Ha d'estar suficientment calenta, la paella. Amb compte que l'oli no m'esquitxi, aboco els trossets d'all que he picat i de seguida abaixo el foc perquè no es cremin. A l'all, el seguiran la resta d'hortalisses que faran el sofregit, que després guardaré en un pot.

Feia dies, o potser setmanes, que no sofregia res, ni tan sols una trista ceba. Vaig veure que d'un parell de grans d'all en sortia una punta verda. L'all es començava a grillar i a germinar allà mateix, a la tassa on els reservava al costat dels fogons de la cuina. Així que pugui els plantaré, vaig pensar. Aquella tarda vaig omplir un parell de pots de vidre amb terra. Acumulo pots de vidre buits per defecte. Vaig fer-hi un petit clot enfonsant el dit índex a la terra i vaig entaforar-hi un gra d'all. Vaig cobrir-los i en vaig ruixar la superfície amb aigua de l'aixeta. Els dos pots amb els dos grans d'all ja estaven fora el terrat de casa. A la tassa de la cuina, ja només hi quedaven els alls sense germinar amb els quals faria el que havia fet sempre.

En treure'ls de la tassa i ficar-los en un pot amb terra fora el terrat, no vaig pensar en cap moment que n'obtindria nous alls per cuinar, no els estava cultivant. Vaig plantar-los amb l'únic objectiu de cuidar-los, regar-los el suficient i no fer-ho en excés per evitar que es podriessin. Regant els alls em vaig adonar que no hi havia gaire diferència entre tenir cura d'una planta i treballar al taller. L'espai on treballo, a l'edifici del Parxís, com la cuina amb la tassa dels alls, és un terreny fèrtil ple de coses que, en un moment determinat, es poden grillar i ser plantades. Penso que els alls grillats, grillant-se, es mostraven i apareixien o se'm revelaven amb tota la seva potència de ser una altra cosa més que tan sols alls per a sofregir i fer maionesa. Justament, crec que és el que passa quan estàs al taller i mires, i a la vegada, també procures que el taller faci mirera.

Observes un dibuix que vas fer ara fa tres setmanes, el vas abandonar sobre la taula i just avui, que has vist una senyora que duia una bossa de mà vermella al metro i t'ha cridat l'atenció, agafes un llapis de color vermell i li dibuixes un cercle a la mà que ja hi havia dibuixada. Potser aquest resultat no et convenç, que és el més probable que passi. De fet, les poques vegades que et convenci el resultat seran les que t'atreviràs a ensenyar-lo als altres i explicar-los la història de com has arribat fins allà. També penso que és necessari anar d'un lloc a l'altre, a part de mirar tota l'estona. De la cuina al terrat, del terrat a l'habitació, de l'habitació al terrat altra vegada i del terrat al taller. També cal entrar a alguna llibreria de tant en tant i, sobretot, caminar, caminar molt per la ciutat. En algun moment vaig entendre que el taller o l'espai de treball ja no es limitava a l'espai comprès per les quatre parets concretes del Parxís, sinó que s'havia desterritorialitzat, de tal manera que, quan em trobava una deixalla el dia de la recollida de mobles i me l'enduia, allò també arribava a influir en el que acabava presentant i mostrant en les presentacions. I qui diu això diu qualsevol altre acte quotidià que es miri amb uns altres ulls, que en definitiva és la base de la nostra feina. Desviar la mirada.

Dels alls que vaig plantar no n'ha sabut mai res ningú, fins ara, que n'escric aquestes línies. Però ves a saber si tenir la preocupació de cuidar-los va promoure que dibuixés, pensés o actués d'una manera determinada o d'una altra. De fet, estic segura que sí. Procuro que totes aquestes coses afectin en la mesura que no em facin mal ni siguin violentes per a mi ni per a aquelles persones que aprecio. Bàsicament, aquí parlo de la contingència i de com n'és d'important deixar-se afectar i permetre que intervingui la vida exterior i aliena a nosaltres en la tasca que desenvolupem com a creadores, o de com d'important ha estat per a mi i per al desenvolupament del meu treball.

SOBRE NOSALTRES

Íria Rodon Casale

Valls, 1998

<https://irrodcas.hotglue.me/> | [@irrodcas](#)

Graduada en belles arts per la Universitat de Barcelona (2020). Treballo, en essència, a partir de la relació que s'estableix entre l'ésser humà i el territori que habita. Concebent el caminar com a pràctica artística, teixixo un llarg diàleg amb l'entorn tenint com a referència la geografia humana i defensant, al mateix temps, la rellevància dels territoris en una societat globalitzada i, sobretot, amb l'objectiu de definir l'espai geogràfic com a espai existencial i entendre'l com a càpsules carregades d'emocions.

Davant del dubte constant sobre el concepte «casa», uneixo els dos espais on he habitat durant els darrers anys (Valls i Barcelona) a partir de la recuperació del camí ral, una ruta de cent vint quilòmetres a peu, realitzada en quatre dies.

Un any després del trajecte, ens trobem en el període del primer desconfinament i em qüestiono, altra vegada, el significat de casa. Acceptant el territori on he estat confinada com a únic hàbitat, en ressegueixo el perímetre, i recupero el símbol dels cent vint quilòmetres que fa un any unien els meus dos hàbitats. Utilitzo el caminar amb l'objectiu de reivindicar la passa com a procés generador de pensament i reflexió

Rita Sala Treig
Barcelona, 1994
www.ritasala.com | www.perimetre.cat

Graduada en belles arts per la Universitat de Barcelona (2020) i estudiant de tercer curs d'humanitats a la Universitat Oberta de Catalunya. Treball posant en relació l'espai —entès com a interfície per a copsar i (re)pensar— amb l'activitat humana. De la mà de la pintura, el vídeo, la instal·lació i l'escriptura, intento respondre preguntes —sobre l'espai que ocupa el llenguatge: l'expositiu, el polític i el cultural— que assenyalin els marcs i els límits del pensament, per a accionar-los. Aquestes preguntes han quedat en obert i s'han anat lligant i estenent de manera rizomàtica. I de l'estructura que se'n desgrana, m'interessen aquelles qüestions que se situen per sota.

Crec que ens hem acostumat a viure en moviment constant, transitant, i que la mirada envers allò que ens envolta s'estableix sota aquesta circulació, en una interfície vertiginosa que ens sosté en la possibilitat de quedar, d'una banda, sostinguts i, de l'altra, agitats. El pont, una caiguda, pretén esdevenir un espai per (re)situar, que posa en dubte la seva configuració a partir dels límits, de l'error, del gest i del cos.

I, en l'acció de (re)situar, apareixen forats: espais oberts que travessen. Un forat també és un organisme. Un pont es construeix a partir del forat. De fet, l'estructura és el forat: l'organisme del pont, el que li dona sentit. Així, Obertures no és ni dins ni fora, sinó en un espai de trànsit.

Anna Sevilla Paris
Badalona, 1997
@nnnasp

Graduada en belles arts per la Universitat de Barcelona (2020), treball sobretot des de la necessitat de copsar, a partir de gestos i actes que poden ser prou diversos, una necessitat d'entrar en relació amb la materialitat i l'objectualitat. M'interessa generar processos conjunts, en què els límits i les distincions entre el cos que, en aparença fa, i les peces que es deixen fer siguin desdibuixats i desestabilitzats.

Per tant, treball des d'assajos materials constants i des dels cossos que aquests tempteigs configuren.

Una caixa no és una entitat autònoma, és un objecte i també un medi: de transport, de comoditat, d'hàbits, de classe... M'interessa posar en valor la caixa com a objecte, però també com a entitat que va més enllà del seu aspecte utilitari. La vida volàtil i vulnerable de la caixa es veu desestabilitzada per les seves possibilitats com a cosa i com a element material, que té capacitat de fer-se present i necessària.

És des d'aquí, doncs, que presento una proposta d'estància, de fer caixes sense la voluntat d'utilitzar-les, per així poder tractar-hi i, en certa manera, habitar-les: concebre-les i percebre-les com a coses.

Mentre que els objectes són èxits o successos als quals se'ls fixa tot nomenclant-los, les coses s'apropien d'una temporalitat que és més llarga i processual.

Júlia Zapata Llargués
Cerdanyola del Vallès, 1995
<https://jzapata.hotglue.me> | [@juliazapatallargues](https://twitter.com/juliazapatallargues)

Graduada en belles arts per la Universitat de Barcelona (2020). Intento treballar des d'un tipus de poètica molt propera a la màgia, en què el conjur és un poema que invoquem a través dels símbols de cada codi o de diversos codis alhora: la porta entre el món material i el món immaterial. Considero que fem conjurs constantment quan ens relacionem i que «tot allò que passa sense ser vist» són les relacions entre els cossos que vehicula aquest conjur. Concebo les peces com a anècdotes que beuen de la quotidianitat i que manipulo des de la intuïció.

Es tracta de diferents elements que intervinc i resignifico per rumiar qüestions que sovint no són capaços de desentrellar només amb les paraules.

En aquesta exposició presento una pinya, un rusc d'abelles i l'aigua d'un riu que murmuren sobre temes com la masculinitat, les formes i les conseqüències d'habitar un espai o la percepció contemporània del temps.

Joan Trinidad Ruedas
Sallent, 1998
<https://joantrinidadruedas.hotglue.me> | [@joantrinidadruedas](https://twitter.com/joantrinidadruedas)

Graduat en belles arts per la Universitat de Barcelona (2020) i becat per estudiar a la Willem de Kooning Academie de Rotterdam (2019-2020). Treballo l'autobiografia posant èmfasi en el desajust o la tensió que es genera entre la realitat i la ficció. Utilitzo el text perquè tant l'escriptura com la lectura mantenen una relació directa amb l'entesa del cos i el món que habitem. Acostumo a posar la mirada en allò que no entenc i em travessa, i miro cap enfora de reüll per poder reconèixer el meu entorn i transformar-lo. Fins ara, m'ha ocupat la sexualitat i la construcció identitària. Dibuixo, teixeixo, escric, lleigeixo, parlo i, a vegades, canto.

El punt de partida de *Volaria fins a Delft* només és l'autobiografia entesa com l'escriptura, a través del llenguatge visual, de l'experiència vital. Aquest espai d'escriptura ofereix forats pels quals escapar de la realitat i així deixar que l'acte d'escriure també la pugui modelar al mateix temps.

A moltes ciutats europees, entre elles Rotterdam, on em vaig establir entre el setembre de 2019 i el gener de 2020, s'ofereixen serveis públics d'atenció a la salut sexual i de prevenció al contagi d'ITS. És comú que aquests serveis s'enfoquin cap a aquells grups socials considerats vulnerables, com la gent jove, HSH (homes que tenen sexe amb homes), treballadorxs sexuals...

Volaria fins a Delft només és un assaig visual a l'entorn de l'experiència de sotmetre's a les proves de detecció d'ITS i un elogi a la vulnerabilitat.

«Bauen. Palpem ecos i murmuris»

Exposició d'artistes graduades en belles arts a la UB (curs 2019 – 2020)
3.3.2021 - 16.4.2021

ESPAI EXPOSITIU
Fundació Felícia Fuster
C/ Camps i Fabrés, 3-11, baixos
08006 - Barcelona

ARTISTES

Íria Rodon Casale
Rita Sala Treig
Anna Sevilla Paris
Júlia Zapata Llargués
Joan Trinidad Ruedas

ORGANITZA I COORDINA

GIDC Art, Professió i Docència. Facultat de Belles Arts, Universitat de
Barcelona
Tutors TFM: Àlex Nogué, Rasmus Nilausen, Òscar Padilla, Núria Gual,
Carlos Velilla
Exposició i catàleg coordinat per: Jordi Morell, Òscar Padilla, Marta
Negre, Òscar Clarissó (becari de col·laboració GIDC)

AMB EL SUPORT

Fundació Felícia Fuster
Departament d'Arts Visuals i Disseny (UB)
Programa de Recerca, Millora i Innovació en la Docència
i l'Aprenentatge (RIMDA) (UB)

CORRECCIÓ

Maria Massot

IMPRÈS

Impremta Aubert
Pol. Ind. Can Coromines
17857 – Sant Joan les Fonts

